



ČESKÁ REPUBLIKA

## ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **L. Š.**, bytem XXX, zastoupen Mgr. Janem Urbanem, advokátem se sídlem Hradec Králové, Komenského 241, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, Praha 5, Zborovská 11, za účasti: Město Bakov nad Jizerou, Mírové náměstí 208, Bakov nad Jizerou, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. 120728/2008/KUSK ze dne 15. 8. 2008,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

## O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 15. 8. 2008, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Bakov nad Jizerou č.j. Výst. 2162/2005-2006/9-328 ze dne 21. 8. 2006 o vymezení ochranného pásma okolo veřejného pohřebiště umístěného na pozemcích v kat. ú. Bakov nad Jizerou. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že původní odvolání žalobce bylo odmítnuto jako nepřípustné, avšak rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 11 Ca 138/2007-81 bylo rozhodnutí odvolacího orgánu zrušeno a v dalším řízení žalobce vystupoval jako fyzická osoba a jako podílový spoluvlastník pozemkové parcely 744/39 v kat.ú. Bakov nad Jizerou, jež je zahrnuta do ochranného pásma pohřebiště. Odvolací orgán neshledal námitky uvedené v odvolání důvodnými, když neshledal ani porušení správního řádu, ani zákona č. 44/1988 Sb., ani porušení stavebního zákona. Námitkami uplatněnými v doplnění odvolání ze dne 2. 5. 2008 se pak nemohl zabývat, jelikož byly uplatněny po odvolací lhůtě.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce uvedl, že žalovaný se nevypořádal s obsahem doplnění odvolání ze dne 29. 4. 2008 a nezabýval se tím, že řízení o stanovení ochranného pásma veřejného pohřebiště se dotýká zájmu na ochraně a využití nerostného bohatství chráněného zákonem č. 44/1988 Sb. Dále žalobce namítl, že žalovaný přehlédl obsah ust. § 126 odst. 1 stavebního zákona a že dal přednost zájmům chráněným zákonem č. 256/2001 Sb. a nerespektoval stanoviska dotčených orgánů státní správy, ačkoliv bylo jeho povinností postupovat podle ust. § 136 stavebního zákona.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl námitky žalobce a navrhl zamítnutí žaloby.

Při jednání soudu dne 13. 12. 2011 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích. Zástupce žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, zástupkyně žalovaného navrhla zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních námitek, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce především namítl, že žalovaný porušil ust. § 53 a násl. zákona č. 71/1967 Sb., jelikož odmítl vypořádat se s obsahem podání žalobce ze dne 29. 4. 2008, kterým žalobce doplnil své odvolání ze dne 13. 9. 2006. Žalovaný takto učinil s tím, že odvolací lhůta činí podle § 54 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí a doplnění odvolání bylo podáno až po uplynutí této lhůty. Podle žalobce tím bylo porušeno ust. § 53 a násl. zákona č. 71/1967 Sb., neboť žádné z jeho ustanovení nevyžaduje, aby odvolání bylo odůvodněno. Pokud jsou v odvolání důvody uvedeny, žádné ustanovení správního řádu nebrání tomu, aby byly rozšířeny či měněny, a to až do doby rozhodnutí odvolacího orgánu. Bylo tedy povinností žalovaného se námitkami obsaženými v doplnění odvolání zabývat.

Tuto žalobní námitku soud neshledal důvodnou.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí (strana 8) k této věci uvedl, že doplněním odvolání se nemůže zabývat, když odvolací lhůty činí podle § 54 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. 15 dnů ode dne jeho oznámení.

Dále žalovaný uvedl, že doplnění odvolání jen zdůrazňuje, že odvolatel podal odvolání jako soukromá osoba a v podstatě opakuje to, co již bylo v původním odvolání zahrnuto. Jen k námitce v bodu I. v doplnění odvolání žalovaný uvedl, že právem vlastníka pozemku je sice též právo předmět vlastnictví zhodnocovat, ale není možné, aby vlastník pozemku se takového zhodnocení domáhal po orgánu veřejné moci. Vlastník pozemku nemá žádný právní vztah k nerostné surovině uložené pod zemským povrchem a nemůže prokázat právní nárok na těžbu této suroviny. Rozhodování o tom, zda vytěžení ložiska bude povoleno a v jakém rozsahu, náleží báňskému úřadu a je zřejmé, že řízení o vymezení dobývacího prostoru bylo přerušeno do doby, než bude pravomocně ukončeno řízení o vymezení ochranného pásma kolem pohřebiště. Soud tedy jednoznačně upřednostnil řízení o ochranném pásmu před řízením, o stanovení dobývacího prostoru.

Je sice nutno souhlasit se žalobcem v tom, že názor žalovaného na výklad ust. § 54 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. není správný, avšak tato vada vzhledem k dalším skutečnostem nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí.

Z ust. § 54 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. nelze vyvodit, že by včas podané odvolání nebylo možno později doplnit o další důvody a argumentaci, případně uplatněné důvody či argumentaci měnit. Až do okamžiku rozhodnutí odvolacího správního orgánu má tedy účastník řízení možnost své odvolání doplňovat či upravovat a odvolací orgán je povinen na takové skutečnosti reagovat. Názor žalovaného tedy nemohl soud akceptovat.

V projednávané věci však tento právní názor neměl negativní dopad na práva žalobce. Podání žalobce ze dne 29. 4. 2008, označené jako doplnění odvolání, je svým obsahem v podstatě totožné s odvoláním ze dne 7. 9. 2006. Doplnění neobsahuje žádné principálně nové důvody a nová tvrzení žalobce, s výjimkou části I. doplnění, s níž se však žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal. Ačkoliv tedy obecně platí, že odvolací orgán je povinen vypořádat se nejen s původním odvoláním, ale i s jeho případným doplněním, v projednávané věci se tak v podstatě stalo, protože v doplnění svého odvolání žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by byly ve srovnání s obsahem původního odvolání natolik nové, aby se žalovaný s nimi musel samostatně vypořádat.

Dále žalobce v žalobě uplatnil řadu námitek, které žalovanému, resp., správnímu orgánu I. stupně, vytýkají, že při rozhodování o vymezení ochranného pásma nevzal ohled na stanoviska Ministerstva průmyslu a obchodu, Ministerstva životního prostředí, Českého báňského úřadu a Obvodního báňského úřadu Kladno. Z těchto podkladů vyplývá, že řízení o stanovení ochranného pásma veřejného pohřebiště na pozemku parc.č. 746/5 v kat. ú. Bakov nad Jizerou se dotýká zájmů chráněných zvláštními právními předpisy, konkrétně zájmu na ochraně a využití nerostného bohatství chráněného zákonem č. 44/1988 Sb. Tento zájem chránily uvedené dotčené orgány

státní správy, které své námitky k navrženým omezením v ochranném pásmu vyjádřily ve shora specifikovaných stanoviscích. Existenci těchto stanovisek se byl žalovaný vědom, avšak vypořádal se s nimi nesprávně, vycházeje pouze z ust. § 37 odst. 3 stavebního zákona a přehlížeje ust. § 126 odst. 1 cit. zákona. Z něj však jednoznačně vyplývá, že dotýká-li se řízení zájmů chráněných zvláštními předpisy, může stavební úřad rozhodnout jen v dohodě, popřípadě se souhlasem orgánu státní správy, který chráněné zájmy hájí. Rozhodnutí stavebního úřadu tedy v takovém případě nemůže nerespektovat stanovisko dotčeného orgánu státní správy, a to bez ohledu na to, zda jde o stanovisko zvláštními předpisy vyžadované nebo nikoliv. Stavební úřad v řízení o vymezení ochranného pásma veřejného pohřebiště nerozhodl ani v dohodě a ani se souhlasem orgánů státní správy hájících zájmy chráněné zákonem č. 44/2008 Sb. Dotčené orgány vyjádřily ve svých stanoviscích zásadní výhrady k některým z podmínek ochrany, a v řízení o vymezení pásma tak došlo ke konfliktu zájmů chráněných zákonem č. 256/2001 Sb. na straně jedné a zákonem č. 44/1988 Sb. na straně druhé. Stavební úřad vyřešil tento střet tak, že dal přednost zájmům chráněným zákonem č. 256/2001 Sb. a stanoviska dotčených orgánů státní správy nerespektoval. Způsob, kterým stavební úřad vyřešil tento střet zájmů chráněných zvláštními právními předpisy, porušuje ust. § 126 odst. 1 a § 136 stavebního zákona.

Tyto námitky soud zvážil komplexně a dospěl k závěru, že nejsou důvodné.

Žalobce byl účastníkem řízení o vymezení ochranného pásma okolo veřejného pohřebiště umístěného mimo jiné na pozemku parc.č. 744/39 v kat. ú. Bakov nad Jizerou. Jeho subjektivní právo být účastníkem řízení se odvozuje od spoluvlastnictví k tomuto pozemku. Obsahem a účelem tohoto subjektivního práva pak je ochrana zájmů vlastníka tohoto pozemku. V územním řízení a posléze i v řízení o žalobě proti rozhodnutí stavebního úřadu je tedy žalobce z titulu tohoto svého postavení oprávněn brojit proti všemu, co se podle jeho názoru dotýká jeho subjektivních veřejných práv a co je poškozující. Naopak, není oprávněn domáhat se ochrany práv a zájmů jiných osob, a to ani fyzických, ani právnických, a rovněž není zmocněn hájit veřejný zájem.

Tomu ovšem musí odpovídat i obsah žaloby, neboť soud věc rozhoduje právě na základě žaloby a v rozsahu žalobních bodů. Nestačí tedy, aby žalobce pouze tvrdil, že došlo k porušení určitých právních norem, ale vždy musí jmenovitě uvést, jak konkrétně se každé takové porušení negativně dotklo jeho práv a zájmů. V projednávané věci ale žalobce takto žalobní body nekoncipoval, neboť – s výjimkou námitky o porušení ust. § 53 a násl. zákona č. 71/1967 Sb. – sice tvrdil, že došlo k porušení zájmů chráněných zvláštními právními předpisy (zejména zákonem č. 44/1988 Sb.), ale nikde v žalobě neuvedl nic konkrétního o tom, v čem by se měla tato porušení dotknout výslovně jeho vlastních práv a zájmů.

Žalobce totiž svou žalobu koncipoval tak, že se domáhal ochrany veřejných zájmů, chráněných zvláštními právními předpisy, což mu však nepřísluší. Pokud tedy namítal, že žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, porušili ust. § 126 odst. 1, resp. § 136 stavebního zákona, když nerespektovali stanoviska dotčených orgánů státní správy, pak jsou tyto jeho žalobní námitky nedůvodné, jelikož ani netvrdil, ani neprokázal, že by tímto postupem správních orgánů byl zkrácen na svých veřejných subjektivních právech.

Za tohoto stavu věci proto Městskému soudu v Praze nezbylo, než žalobu podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního jako nedůvodnou zamítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

#### P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

V Praze dne 13. prosince 2011

JUDr. Slavomír Novák  
předseda senátu